

Magyar Rádió, Szeged

Árvai Éva

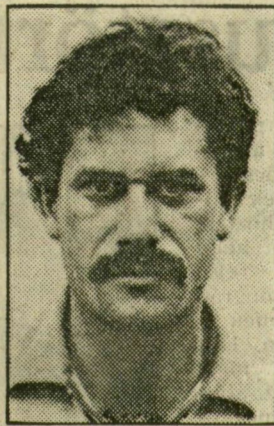
Boros Ildikó

Bozó Beatrix

Cseh Éva

Fretyán István

Horváth Kálmán

A szakmai szemérem tiltja, hogy az újságírásnak csináljunk propagandát, de most az egyszer talán megbocsátja az Olvasó: új intézmény iratkozott föl a hírközlő fórumok listájára Szegeden, a Magyar Rádió körzeti stúdiója. Már halljuk... s talán naponta hallgatjuk is majd. E rádió munkatársainak nyitottunk most egy „vendég oldalt”, hogy tudjunk azokról valamit, akik megszólítanak bennünket és szólnak hozzánk. Ki Budapestről, ki Győrből, Nyíregyházáról, Szolnokról jött közülük — hogy szegedi legyen! Legyen a hangjukhoz egy szerény kis fotó, egy rövidke életút, ezzel harangozzuk be őket.

Ismerkedjünk meg velük.

További életüket rádióműsorokkal „írják”.

A feladat, hogy mindenki írjon magáról húsz sornyt, először egészen semmiségnek tűnt. S amikor befűztem a gépbe a papírt, rájöttem: mit sem ér, a több mint egy évtizedes újságírói gyakorlat, amit az írott sajtóban töltöttem el, s teleírtam pár tucat újságot, magamról képtelen vagyok ekkora terjedelemben nyilatkozni. Talán csak annyit: Szegeden születtem, itt élnek szüleim, testvéreim, itt nyugosznak őseim is... Hiába a hírlapírói múlt, érzem, hogy napról napra, s egyre inkább ráhangolodom a 66,29, valamint a 94,9 MHz ultrarövidhullámú frekvenciára. Most, hogy végre megszólíthat a Szegedi Stúdió, itt a Dankó Pista szoborral szemben, már biztosan tudom, hogy túl sem éltem volna, ha mindebből pont én maradok ki...

Árvai Éva

Majdnem négy éve már, hogy egy augusztusi délelőtt összeháldoztam egy régi ismerőssel az utcán. Csak úgy mellékesen megkérdezte, nem akarsz a rádióhoz jönni dolgozni, bementek-e keresünk. Először nemmel válaszoltam, de végül is ő volt a kitartható. Megpróbáltam és sikerült. Azóta már tudom, mit köszönhetek neki, hiszen ma már el sem tudom képzelni az életem rádiózás nélkül. Ez valamiféle olyan varázs, amit, ha egyszer átéli az ember, nem szabadulhat tőle. En ezt az érzést a szolnoki stúdióban ismertem meg és mindazt, amit ma újságíróként tudok és értek, ott tanultam, nekik köszönhetem és ezt sohasem lehet elfelejteni. Ez a város és a rádió is, úgy érzem, szeretettel fogadott. En pedig igyekszem mindent megtenni azért, hogy valóban hasznára legyek ennek a gyönyörű Tisza-parti városnak és természetesen a most induló Szegedi Stúdióknak.

Boros Ildikó

Felsőtárkány, Gyula-Remete, Kazincbarcika, Szolnok és most Szeged. Életem eddigi szinterei. Huszonhárom évem alatt sok helyen laktam — faluban, városban. Remélem, Szeged megtart, hiszen édesapám is erre a vidékre való.

Tizenhét éves voltam, amikor először beültem a mikrofon elé a Magyar Rádió Szolnoki Stúdiójá-

ban. Most, félig-felnőttként, visszagondolva az akkori kamaszlány vegyes érzéseire, aki a rádiózásban a fényt, a csillogást, a közismertséget látta, mosolygok. Más ez: napi, aktuális, gyakran nem nőnek való erőfeszítést kívánó, felelősségteljes munka. Most már ilyennek szeretem. Rohanni, telefonálni az információk, hírek után, néha fáradtan, csapzottan bezuhanni, néha ápolatlan, frissen beülni a stúdióba, a mikrofon elé és érezni azt, hogy hallgatnak. Kérem, ne kapcsolják ki a rádiót!

Bozó Beatrix

Véletlenül, sőt fogadásból lettem rádiós, s a Szegedi Stúdió születése napján, éppen nyolc éve, hogy megnyertem a fogadást. Egy riporter kerestetik, vetélkedő, akkori kollégáim felbujtására. Indultam, s megtetszett a játék, beleszerettem a mikrofonba. A nyertesek közé kerültem. Ilyen egyszerű volt, s így lettem a Szolnoki Stúdió munkatársa. A szolnoki évek alatt mindig gyönyörűséget szerzett a munka, szép feladatokat kaptam, talán a sport kivételével minden területbe belekóstoltam. Szeretem az embereket, s úgy hiszem, hogy mikrofonnal, ha nem is sok mindent, de valamit tehetek értük. S hogy miért jöttem el mindezeken után Szolnokról? Önmagam megújodása, megmérettetése végett. Mindig is izgatott az újdonság, az új lehetőség, s ez most számomra duplán is megadatott. Békéscsabán élek, s az a feladatom, hogy a megye életéről tudósítsam a hallgatókat.

Cseh Éva

Mit ér egy nemzetiségi, ha újságíró? Anyanyelvén jelentést hordozó neve bizony csak szűk körben ígér publicitást. Önbecsülés kérdése viszont, hogy ne csupán a pillanatnyi helyzet teremtette érdeklődés kiszolgálója legyen. A többség nyelvén író, megszólaló kollégái között, erkölcsi értékéről az a kisebb közösség formál véleményt, melyet szolgálnia kell. E sorok írója jogosítványt erre a pályára nyelvvországa fővárosában, Bukarestben szerzett. Éppen 10 éve. Mit tehet az újságíró, ha nemzetiségi? Anyanyelvén szeretne beszélni minél

több román hallgatójához, magyaráz pedig közös dolgainkról kíván tudósítani az új Szegedi Stúdióból.

Stefan Fratean
(Fretyán István)

Kilencedik éve élek Szegeden. A várost már megszerettem, a rádiós műfajjal egyelőre csak barátkozom. Mindig az alkotást elsődlegesnek tekintő, egymás véleményét tisztelő munkatársakkal szerettem együtt dolgozni. Az élet úgy hozta, hogy vágyaimból eddig kevés valósult meg. Ettől függetlenül bízom a változásban. Egyébként nő vagyok, egy nagylány és egy kisfiú édesapja. Miután ritkán tartózkodom otthon, egyik gyerekem sem szeretne az enyémhez hasonló pályát választani. Nem tudom, hogy a Szegedi Stúdió adásait hallgatva megváltozik-e véleményük?

Horváth Kálmán

Azt mondják, a legöregebb és a legkisebb munkatársa vagyok ennek a fiatal szegedi rádiógardának. Hál' istennek én eddig még nem vettem észre. Igaz, az előkészületi munkák, a zenetár megteremtése miatt nem is nagyon volt idő magammal foglalkozni. Hogyan lettem rádiós több mint húsz évvel ezelőtt? Rendkívül sokoldalú zenészi tevékenység után, meg a véletlen segített, valamint a már rádióval dolgozó orgonista társak, Sebestyén János, Solymosi János, Komjáthy Gyuri. Azután Szolnokon éppen nem volt zenei szerkesztő, így 1965-től ott éltem s a zene mellett sok minden más területre is átvitt a szükség, illetve a munkatársi hiány. Persze ez csak úgy volt lehetséges, hogy elvégeztem az újságíró iskolát. Sorozatban szerkesztett sportműsorok, protokoll ünnepségekről adott helyszíni tudósítások, dokumentumműsorok gazdagították rádiópalettámat.

Kutas János

Kassán születtem, 1978–79-től élek Magyarországon. Szakképzettségem könyvtáros, évekig dolgoztam a szakmában, de voltam nevelőtanár, fordító, tolmács, idegennyelvű és nyomdai korrektor is. Az újságírással már iskoláskoromban is kacérokodtam, de komolyan csak 1979-től foglalkoztam vele. Ekkor kezdtem el ugyanis „külsőzni” az MR Miskolci Stúdiójában és beleszerettem a rádiózásba. 1982 elején státusz is akadt, azóta főállásban művelem ezt a gyönyörű, de nehéz hivatást. Különösen azóta nehéz, amióta anya lettem. Márciustól már szegedi lakos vagyok és egyelőre ismerkedem a várossal, az Alfölddel és az itt élő emberekkel. A szlovák nyelvű műsor szerkesztője vagyok.

Marga Mária

Csak a tényekkel nem lehet vitázni. Viszont véleményt alkotni mindig kell. A tények: 30 éves vagyok, több mint nyolc éve rá-

diózik. Még soha nem fordult meg a fejemben, hogy elhagyjam a sajtót. Szüleim, rokonaim messze élnek. Január 7-e óta élek Szegeden, az ország keleti feléből, Szabolcs-Szatmár megyéből jöttem. A megyéről azt mondta egy jeles költőnk, hogy „Magyarország dagasztótekenője”, és hogy ez a vidék mindig jobban tudott oldani, mint kötni. Nehéz volt eljönni, hiányoznak itt a gyökereim. De optimista vagyok, remélem nem válik itt a talaj olyan kötötté, hogy gyökereim a felszínen maradjanak. Bár kevés dokumentalista jellegű műsort alkottam, mégis úgy érzem, hogy a rádiózásnak ez a része áll hozzám a legközelebb. Szeretem a csendet is. Szeretek leülni otthon, hogy a napi örlömalomban darabjaira hullott világot egybegondoljam. Ha sikerül, akkor elégedett vagyok.

Pálfi Balázs

Még 1981-ben kerültem kapcsolatba a tömegkommunikációs intézményekkel, Budapesten. Ekkor voltak a „Riporter kerestetik” selejtezői. Bekerültem a legjobbak közé és itt „csapott meg” a televíziózás szele. Nagyon jó kis csapat verbuválódott össze, Vértessy Sándor irányításával. Nehéz a pályára kerülni... főként pedagógusként és ceglédi lakosként. Barátain tanácsára 1983-ban Szolnokon kezdtem „külsőzni” a rádióval. Természetesen az eredeti — kétszeresen is — polgári foglalkozásom sem szorult háttérbe. Középiskolában biológiát, kémia tanítottam. Eközben a rádiós munka egyre inkább megszállt. Amikor megtudtam, hogy Szegeden stúdió nyílik, rögtön beadtam a pályázatomat. Örömmel jöttem Szegedre, hiszen 1980-ban itt végeztem a József Attila Tudományegyetemen.

Polgár Gyula

Újságíró munkám során, ha dilemmába kerülök, mindig azt mondom magamban: Csobánczy Kálmánnak igaza van! Csobánczy úrral régi — bár egyoldalú — az ismeretségem: jó tíz éve Bálint Sándorral készült interjú egy mondata kapcsán ragadtott tollat és a budapesti, VIII. kerületi „Nyugdíjas Clubb” nevében kifejtette véleményét rólam. Mit cifrázzam, a legenyhébb jelzője ez volt: marha. Nem is ez a dolog lényege, sokkal inkább az, hogy e hibáinkkal viselő szakma művelése során hány-szor van velünk szemben igaza a csobánczy kálmánoknak. Ma már tudom, gyakran... még ha egy-egy dologban nem is, de halmozottként és jelenségértékűként annál inkább. E szakma távlatai — művelője szempontjából — félelmetesek: mennél többet igyekezzünk tudni, annál rosszabb a leltár, annál feltűnőbb a hiány. Most tehát, amikor megköszönöm a Délmagyar-

ország nemes gesztusát, hogy alkalmat adott nekünk, „újrakezdőknek” arra, hogy programunkról beszélhessünk, hadd ígérjem: e program alapja az lesz mindenkor, ami egyedül elfogadható. Azaz — a tudás, a gondolat tisztelete, no meg a sohasem egyarcú igazság keresése, mássokkal mindig toleráns képviselése.

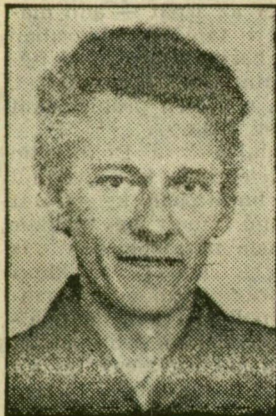
Várkonyi Balázs

Történjék bármi, azon már semmi nem változtat, hogy Szeged első, igazán felnőtt lépéseimről tanúskodik, s szintere mindannak, amit magamnak választottam. Mert választottam én már — akkor azt hittem, komolyan — iskolát is, amikor az ELTE bölcsészkarára jelentkeztem — pályát is, amikor gimnáziumi tanár lettem — várost is, ahol élni szeretnék, amikor visszahúzózt a szülői ház a Nyírség fővárosában. A mikrofont is választottam, mikor két év tanítás után a Magyar Rádió Nyíregyházi Stúdiójába kerültem, ám az igazi, tudatos választások éve számomra a tavalyi volt. Az újságíró iskola elvégzése után reális közelségbe került hozzám az újságírás minden válfaja, a toll, a kamera előtti munka és a mikrofon. Közülük immár a magam jószántából és egyértelműen szavaztam a harmadikra. Aztán volt még egy szép-komoly döntésem: párt is tavaly választottam magamnak. És most itt állok választott városomban, választott hivatásommal és választott párommal minden új kapujában, tele félelemmel, izgatottan és — boldogan.

Vécsey Ágnes

Világéletemben rossz önéletrajzíró-bemutatózó voltam. Bajba kerültem a kérdőívekkel, a kipontozott helyekre válaszolandókkal. A sorsom tele van vargabetűkkel. Csak értelmes célokért voltam-vagyok-leszek képes kiállni. Nem volt hová leírnom: hiszek a szó erejében. A munkámban. Hogy akad még néhány dolog, aki és ami szent a számomra: az Edesanyám. A szerelmem, a családom. Örök még kihálófélben levő fogalmakat: barátság, önzetlenség. Voltam képesítés nélküli napközis nevelő, lyukkártyalyukasztó, amatőr színész, versmondó, muzsikás, bábjátékos. Szakképzettségem általános iskolai tanár, okleveles népművelő. Szegeden végeztem el a főiskolát. Külsőztem a rádióval. Hét esztendőig éltem az írott sajtóban, a Lapkiadó Vállalatnál, Budapesten. Onnan jöttem el a férjem, s egy minden eddiginél izgalmasabb foglalkozás kedvéért. Ígérnem — nincs mit. A tennivalóm sok. Huszonkilenc éves vagyok. Talán már nem változom.

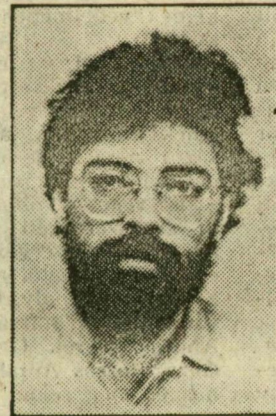
Zanati Zsófia

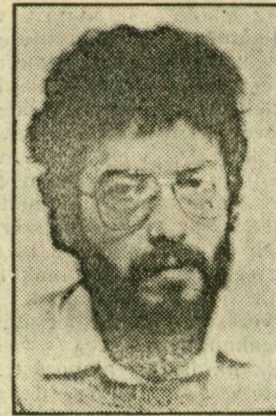
Kutas János

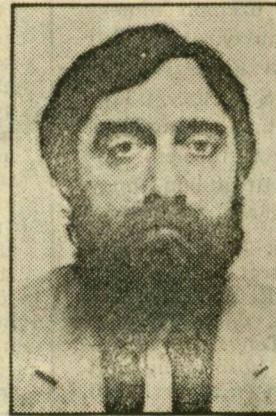
Marga Mária

Pálfi Balázs

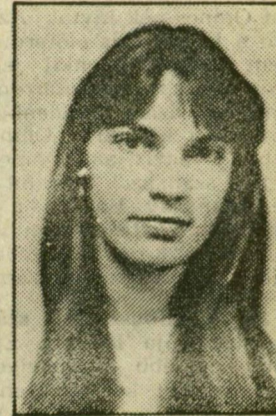
Polgár Gyula

Várkonyi Balázs

Vécsey Ágnes

Zanati Zsófia